

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreu Șaguna

APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 800 Lei. — Șase luni 40 Lei. — Trei
luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000
Lei. — Pentru America 3 Dolar. Abonament
de sprijin 5000

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Zeroarea duhului materialist

Sub apăsarea noianului de necazuri și suferințe pe care le îndurăm de o vreme încoace, ar fi de așteptat ca toți sau cei mai mulți dintre oameni să fie convertiți și transfigurați în baia durerii. Și totuși... în realitate nu este așa. Oare de ce? Nu cumva prin aceasta se dovedește falsă teza creștină despre suferința creatoare și transfiguratoare? Nu! Nicidecum! Pentru că nu-i de ajuns să suferi, ca să ajungi la transfigurare. *Trebuie să ai și o anumită condiție sufletească, care să fructifice suferința în factor efectiv de înălțare spirituală.*

Scsră de inobilare și transfigurare este suferința numai pentru un suflet purtat pe aripile unei atitudini cu adevărat creștine în fața furtunilor vieții. Numai pentru omul care o îndură cu sufletul animat de respirația puternică a unui viguros spiritualism eroic creștin, suferința este pârgie de redresare și de desăvârșire morală. Altfel, suferința este numai prilej de revoltă, poticnire și de strămare.

Ceea ce pune plumbi grei în aripile spiritualismului creștin — prin excelență idealist și eroic — este stăpânia până la teroare a unui duh materialist în lume. Dacă pe teren teoretic concepția materialistă despre lume și viață e definitiv și iremediabil învinsă și numai puțini oameni de «știință» — în virtutea unei consecvențe inerte — îl mai profesază; dacă știința și mai ales filosofia au apucat mai nou o direcție spiritualist-transcendentalistă, nu tot așa este

și pe teren practic. Căci pe când teoria abstractă se smulge mai ușor din sufletul omului, atitudinea practică zămislită de teoria materialistă, persistă cu îndârjire în inima omenirii. În consecință, pe teren practic materialismul n'a dispărut și nici n'a slăbit măcar, ci dimpotrivă: acum își trăiește epoca de glorie și apogeu. El a atins culmea în comunismul bolșevic, care a abrutizat pe om și l-a încarcerat în cercul strâmt al unei vieți fără Cer și cu totul aservite pământului.

Dar atitudinea politică materialistă în fața vieții nu se limitează, din nenorocire, la lumea bolșevică. Ea își are adepții săi fervenți și numeroși chiar și în restul lumii. Dovada indiscutabilă a acestui fapt o face prezența în lume a unui duh materialist, care o stăpânește cu putere de terorizare. Așa încât, putem afirma categoric că pe teren practic acum se dă lupta decisivă între spiritualism și materialism. De rezultatul acestei lupte depinde însuși destinul viitor al omenirii.

Acest duh materialist se manifestează astăzi în special în două direcții sau prezintă două aspecte: *Avditate nebună după bunuri materiale, împreună cu strădania chinuitoare de a făuri raiul pe pământ și stăpânia unui cras sensualism hedonist.*

Sub stăpânia duhului materialist, menirea bunurilor materiale a fost pervertită radical. Menite a fi un simplu mijloc sau instrument pentru susținerea vieții, ele au fost transformate în scopuri în sine. În aceste condiții,

se naște și dezvoltă în sufletul omului deviza de viață: Trăim ca să strângem bunuri materiale, dublată de o sete aprigă de îmbogățire. Omul e încredințat că averile îi deschid porțile raiului pământesc, pe care vrea să-l clădească cu ajutorul lor. Cu ajutorul banului își satisfac toate nevoile, înlătură toate lipsurile, preîntâmpină cu succes multe necazuri și greutăți, își procură o serie întreagă de satisfacții și bucurii, își asigură ascensiunea și menținerea acesteia în ierarhia socială. De aceea ajunge la convingerea că cu ajutorul banului, e în stare să cucerească lumea întreagă. Căci posedarea de averi dă omului senzația puterii și a siguranței și chiar beția triumfului. De aici apoi setea năpraznică după îmbogățire și încrederea nebună că prin aceasta își poate salva viața de primejdiile actualului războiu.

Prins în ghiarele unei sete fără de saț a îmbogățirii, omul nu mai are nici dorința și nici răgazul nevoilor de ordin spiritual. El nu mai nutrește năzuinți îndreptate spre culmile însoțite ale idealului. Orbit de strălucirea aurului, el nu mai poate vedea frumusețea nepieritoare a lumii spirituale; asurzit de sunetul ispititor al arginților, el nu mai aude glasul suav și discret al chemărilor transcendente. Înfipt adânc în fibrele pământului și cu pumnii închești pe grămezile de aur, omul a sacrificat — de dragul acestora — cu totul valorile spiritual-morale.

Odată robit cu totul pământului, omul a devenit și robul plăcerilor sensuale. Pe acestea le dorește cu ardore, pentru ele sacrifică și riscă totul, ele fiind idolul pe care îl adoră. Fiecărei zile vrea să-i smulgă

cât mai multe plăceri trupești și disprefuește cu totul desfătărilor spirituale, pentru care n'are nici înțelegere sau prețuire și nici timp.

Stăpânit de încrederea oarbă în puterea materiei și preocupat acut de făurirea unui rai pământesc material, omul s'a robit cu totul mașinismului, pe care l-a pus cu ardore în slujba construirii acestui rai. Tehnica a produs pe omul-mașină cu perspectiva de viață limitată la spațiul teluric și la timpul unei singure zile.

Are un atare om condiția sufletească necesară fructificării suferinței în factor efectiv de înălțare spirituală? Nicidecum! Căci duhul materialist împiedică sau ucide concepția sănătoasă despre suferință și — cu aceasta — atitudinea practică autentic creștină în fața ei.

Concepția materialistă vede în suferință o piedică în calea realizării raiului pământesc. De aceea n'o poate înțelege, admite sau prețui. Suportarea ei cu supunere sau resemnare o privește ca pe o slăbiciune și o condamnă drastic ca pe un act de impunitare biologică. În fața ei, ridică pumnii închești de revoltă împotriva Cerului și scrășnește din dinți a ură și revoltă față de orânduirile sociale. Prins în ghiarele acestei revolte, omul devine bolșevic înveșmântat în furia distrugerii și a nihilismului. Prin urmare, unui atare spirit suferința îi este numai motiv sau prilej de poticnire și destrămare.

Iată, de ce suferințele și necazurile împrejurărilor de azi nu-și arată roadele lor binecuvântate. Pentru că este așa de puternică stăpânia duhului materialist, încât nu avem răgazul și nici puterea să descifrăm

FOIȘOARA

CAPITOLUL I

Fundamentarea teologică a misionarismului laic

(9)

de Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Trecând acum la misionarismul laic în lupta anti-sectară, subliniem mai întâi faptul că acesta nu ancorează numai în duhul doctrinal-moral al apostolatului laic în general, ci și în duhul iubirii de aproapele. Izvoritor conceptual sau ideologic din porunca centrală a creștinismului: iubirea, misionarismul laic antisectar odihnește ființial și dinamic nu numai pe pârgia ajutorului din ceruri, ci și pe iubirea semenului. Convins de adevărul creștin și aprins de flacăra iubirii față de semenul său, creștinul nu poate privi indiferent și pasiv la ofensiva dușmanilor Mântuitorului contra Bisericii Sale și nici la căderile în rătăcirii ori la slăbirea puterii creștinismului. Iubirea față de aproapele, care creiază și animă, mai ales în sânul Bisericii ortodoxe, duhul unei mântuiri subiective solidar comunitare, obligă pe creștinul adevărat să iese din cercul strâmt al preocupărilor de mântuire a sa proprie și să se preocupe și de izbăvirea și fericirea semenului. Drept aceea, fiecare creștin este dator să lupte contra tuturor dușmanilor care periclitează sau zădărnicesc mântuirea aproapelui său, aducând la credința cea adevărată pe cei rătăciți prin trezirea lor din somnul rătăcirii și prin îndrumarea, luminarea și zidirea acestora în duh autentic creștin, sau prin apărarea adevărilor creștine atacate.¹

¹ Cf. Sârbu Corneliu Dr.: Mila Creștină. V. In „Telegraful Român” 8 Nov. 1942, p. 2.

Așa fiind, nu-i greu să observăm că misionarismul laic se încadrează organic în cercul de aur al celor șapte fapte ale îndurării sufletești, înrânduindu-se mai de aproape cu primele două.¹

Chipul unui atare creștin: ostaș luptător pe câmpul de războiu al mântuirii semenului, este lămurit și minunat zugrăvit în Sf. Scriptură: Creștinul e dator să se dăruiească în strădania pentru purtarea slăbiciunilor semenilor săi și pentru promovarea binelui acestora: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși”;² „Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare ale altuia”;³ „Și noi datori suntem să ne punem sufletele pentru frați”.⁴ Așa glăsuiește Sf. Scriptură, pentru că apoi să poruncească în imediată legătură cu îndreptarea frățască: „Purtați sarcinile unul altuia și așa impliniți legea lui Hristos”.⁵ Incadrați în acest făgaș, credincioșii sunt datori a lucra în mod solidar pentru mântuirea lor colectivă; „Lucrați cu frică și cu cutremur la mântuirea voastră”,⁶ sau: „Luați sema de voi înșivă, ca să nu pierdeți ceea ce ați lucrat, ci să primiți plată deplină”.⁷ Acestei chemări satisfac mireni prin constituirea lor într'un zid masiv al unității solidare și indisolubile în credință, cugetare, pace și duh, pe care sunt datori a o realiza și păstra cu multă grijă: „Să cugetați la fel, având aceeași dragoste, un suflet fiind, una cugetând, nimic făcând cu ceartă sau cu mărire deșartă”;⁸ „Silindu-vă să păstrați unitatea Duhului în legătura păcii”.⁹

Strădania solidar comunitară într'un a dobândi mântuirea se reliefează pregnant în îndemnurile Sf. Scripturi spre învâțare în adevăr și zidire morală reciprocă: „Cu-

¹ Cf. Idem: Mila creștină. IV. In „Telegraful Român”, 25 Oct. 1942, p. 2.

² Romani 15, 1.

³ I Corint. 10, 24.

⁴ I Ioan 3, 16.

⁵ Galat. 6, 12.

⁶ Filipeni 2, 12.

⁷ II Ioan 1, 8.

⁸ Filipeni 2, 2—3.

⁹ Efeseni 4, 3.

vântul lui Hristos să locuiască întru voi din belșug, învățându-vă și muștrându-vă între voi cu toată înțelepciunea”;¹ „Indemnați-vă unul pe altul și zidiți-vă unul pe altul. ... Muștrați pe cei fără rânduială, mângâiați pe cei slabi de înțeles, sprijiniți pe cei neputincioși, fiți îndelung răbdători față de toți”;² „Noi, deci, datori suntem să primim pe unii ca aceștia, ca să ne facem împreună-lucrători pentru adevăr”;³ „Dar voi, iubiților, zidiți-vă pe voi înșivă, în credința voastră prea sfântă, rugându-vă în Duhul Sfânt”.⁴

Cum această împreună lucrare a mântuirii e stingerită sau tulburată grav de lucrarea unor semănători de învățături pierzătoare de suflet, creștinul mirean e dator, să vegheze ca nu cumva aceștia să se furișeze în staulul oilor dreptcuvântătoare: „Luând seama ca să nu se lipsească cineva de harul lui Dumnezeu”, „ca nu cumva odrăslind vreo rădăcină a amărăciunii să turbure” și prin aceasta să se molipsească mulți”.⁵ Iar dacă dușmanul credinței a pătruns în sânul obștei creștine, mădularile acesteia trebuie să se înroleze în lupta defensivă și ofensivă împotriva acestuia: „Să luptați pentru credința dată sfinților, odată pentru totdeauna”.⁶ Căci dacă suntem din adevăr, trebuie să ne trudem pentru biruința lui: „Oricine este din adevăr, ascultă glasul meu”;⁷ prin urmare, fiecare creștin bun trebuie să asculte glasul Adevărului: Iisus, care l-a trimis la lupta împotriva dușmanilor credinței.

În acest scop, laicul trebuie să fie oricând gata a redresa pornirile vrăjmașe îndreptate împotriva credinței adevărate: „Umblați cu înțelepciune față de cei din afară,

¹ Coloseni 3, 16

² I Tesaloniceni 5, 11 și 14.

³ III Ioan 1, 8.

⁴ Iuda 1, 20. Vezi și: Evrei 10, 24—25.

⁵ Evrei 12, 15. Vezi și: I Petru 5, 8—9.

⁶ Iuda 1, 3.

⁷ Ioan 18, 37.

sensul chemărilor Cerului din dosul acestor năcazuri și suferințe. Chiar și în zilele acestea care evidențiază necruțător nesiguranța bunurilor materiale, nu ne știm smulge din robia preocupărilor de ordin material și ne istovim toată truda în strădania spasmodică de a ne asigura viața pământească, pe care vrem să ne-o păstrăm cu orice preț. Suntem terorizați de frica pierderii ei și nu suntem în stare să facem din împrejurările de azi, prilej de spiritualizare și transfigurare a preocupărilor și strădaniilor noastre. Vrem cu orice preț să dobândim lumea aceasta în schimbul pierderii celei de dincolo, urmând asiduu pilda Martei din sf. Evanghelie și uitând cu totul pe aceea a Mariei, care «partea cea bună și-a ales-o, ce nu se va lua dela dânsa».

Dacă suntem stăpâniți de o atare orientare, atunci nu-i deloc de mirare că și printre noi prinde teren boala curentelor de revoltă și antisociale, că nici grozava sguđuire stihială produsă de aceste deslănțuiri înfiorătoare ale războiului n'au înălțurat din noi sgura păcatului. Așa se face, că unii sunt și mai învârtoșați în rău, decât înainte de războiu.

În fața acestei situații, păstorii de suflete sunt datori să reaprindă în sufletul păștorilor lor, cât mai puternică *flacăra spiritualismului autentic creștin*, care îi va orienta în spre atitudinea salvatoare în fața suferințelor de azi. Iar celor prinși în ghiarele curentelor de răzvrătire și răzburare să le arate, că nici un regim economico-politic, nici chiar acela dela care așteaptă fericirea cu atâta convingere și încredere, *nu poate da roadele dorite, dacă nu-i inspirat de Hristos și întovărășit de reînnoirea spirituală mijlocită de El*. Numai în fața Crucii de pe Golgota, simbol al eliberării omenirii prin jertfa suferinții, strădania gloatelor spre o mai dreaptă orânduire obștească, găsește mângăiere, îndrumare și binecuvântare de rodire. Căci cu ajutorul Crucii lui Hristos, omul înfruntă furtuna mării vieții acesteia, biruiește ispitele primejdioase și dobândește izbăvirea.

Drept aceea, nimeni mai mult decât oropsiții soartei, cari poartă jugul amar al lipsurilor și suferințelor, nu-i mai îndreptățit să-și facă din Cruce simbolul existenței și idealurilor lor. De aceea, revolta în fața orânduiri de azi și strigătul disperat după dreptate socială, *nu vor*

aduce omenirii fericirea dorită, decât dacă se vor lăsa transfigurate de Crucea Golgotei. Altfel, strădania în această direcție în loc să clădească orânduirea obștească ideală de mâine, va zidi o lume iluzoric nouă dintr'un material vechiu și putred, orânduit în altă formă și proporție. Căci ordinea cea nouă nu se poate clădi din aluatul stricat al trecutului, ci *numai din duhul veșnic nou și înnoitor al creștinismului*.

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

„Vrednic este lucrătorul de plata sa“

Personalul tehnic și de serviciu al Tipografilor și Librării noastre arhidiecezane, a avut recent o îndoită sărbătoare.

În 8 August a. c., dl Ștefan Duca a împlinit o jumătate de veac de când servește fără întrerupere, cu devotament, pricipere și cinste exemplară, vechea noastră tiparniță sașuniană, în calitate de ucenic, culegător și apoi conducător tehnic al ei.

O săptămână mai târziu, la praznicul Adormirii Maicii Domnului, dl Ioan Marcu, conducătorul Librării noastre arhidiecezane, a împlinit un pătrar de veac de când îndeplinește acest oficiu cu destoinicie și trageră de inimă. Dsa servește întreprinderile noastre de arte grafice — cu o întrerupere de câțiva ani — de peste o jumătate de veac, fiind la început de meserie tipograf.

Folosindu-se de aceste prilejuri, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a trimis acestor vrednici împreunălucrători ai noștri câte o adresă sărbătorească, acordându-le totodată frumoase recompense precuniare.

În cadrele unei festivități sobre, Păr. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu, referentul Comisiunii Administrative a Tipografilor și Librării arhidiecezane, în calitate de delegat al I. P. S. Sale, a înmănat sărbătoritorilor darurile de cari s'au învrednicit a se împărtăși, arătând în cuvinte potrivite semnificația religioasă și culturală a muncii ce se săvârșește în atelierele tipografiei și librării, precum și grija pe care Biserica o poartă angajaților ei.

Personalul întreprinderilor a manifestat călduros pentru I. P. Sf. Sa și pentru vrednicii sărbătorii. (+)

Cititi, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Revelația Evangheliei în problema culturii

de Prof. Simeon Radu

Încercăm să răspundem întrebării a doua: Cine a revelat valoarea absolută a sufletului? Hristos și Evanghelia Sa! Aceasta în esență este drama salvării sufletului din păcat prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, devenit Fiul Omului. Este doctrina despre creația a doua a spiritului uman prin Hristos, care l-a reabilitat în ipostaza slavei cereștii, a omului ideal, căutat chiar de antichitate, prin gestul semnificativ al filosofului Diogen.

În Iisus Hristos sufletul atinge cel mai înalt grad de desăvârșire, concepută de Spiritul absolut. De aceea, El atrage sufletele, ca un centru de gravitate și concomitent, este atras ca un magnet spiritual. Fără El, ca Părinte al său, sufletul a experiat trist, că zace în eroare și viciu, în luptă desnădăjduită, se ofilește și moare. „Sufletul meu — zice prorocul David — suspină și tânjește după curțile Domnului“ (Ps. 83, 2), iar Mântuitorul adaugă: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi da odihnă sufletelor voastre“ (Mt. 11, 28). Ascultând glasul veșniciei, care frământă condiția umană, marile filosofi creștini, Fer. Augustin, a strigat: „Doamne, ne-ai făcut după Tine și neliniștită este inima noastră până nu se va odihni în Tine“.

Peste veacuri, Hristos chlamă la Sine sufletul omenesc prin Evanghelia Sa: Adevăr, Viață și Cale de purificare, pentru transcenderea sa din valea realității pe culmile absolutului creator.

Zăvorât în orizontul lumii date, în realitatea externă, omul a fost incapabil de creații spirituale majore până la Hristos. Fiind sclav al patimilor, al superstiției și al fricii de necunoscut, îl lipseau ideile-forțe, dinamice, și eroismul moral care să-l separe din sânul naturii, dându-i sborul revelației misterelor cosmice. Lipseau, apoi, certitudinile metafizice, ca și o conștiință a eului său, ceea ce-l silea să cedeze înaintea oricărui fenomen extern, de care se credea legat ontologic. Când spiritele demonice stăpâneau stihilele cosmice și crugurile vieții cu forțele lor invincibile, bietul om li se închina docil. Vreja lor întunecându-l, în natură el se simțea mic, neputincios, tremurător și neîntreprinzător.

Unde ar fi progresul omenirii fără creștele de jar ale Evangheliei? Foarte departe în urmă, pe aceleași coline cețoase ale gândirii, stăpânind crâmpetele de adevăr ale culturii minore din antichitate.

Lumina ei sofianică, aprinsă odată pe Golgota, a început să lucrească în infinitul timpului și al spațiului, aducând ordine în

haos și ierarhie în valori, creind condițiile optime pentru progresul și cultura ulterioară.

Astfel libertatea spirituală, condiție fundamentală a dezvoltării științei și a culturii, cum și pasiunea sfințelor avânturi către necunoscut, sunt bunul suprem al Evangheliei, prin care s'a dinamizat într'un stil specific creațiile majore ale ființei umane, în ultimele două milenii.

Rupând lanțurile superstițiilor antice, Evanghelia a cucerit mai întâi încrederea sufletului în voința și'n ajutorul lui Dumnezeu, pentru tot ceea ce face. El s'a înțărît în convingerea că fără știrea Lui nu se clatină nici un fir de păr din cap. Mai mult: aleșilor Săi le dă putere asupra duhurilor necurate, ca să le alunge (Mc. 6, 7).

Învățând că viața-i luptă fără răgaz pentru biruința adevărului contra minciunii, a binelui contra răului, și a frumosului împotriva urâtului, Evanghelia îndeamnă la cea mai grea luptă, „contra scăderilor sufletului propriu, la luptă contra vicilor și contra păcatelor. Puterea se dobândește cu prețul sacrificiului. Prima putere pe care omul trebuie s'o dobândească, este asupra sa însăși. Primul sacrificiu pe care trebuie să-l facă, este înălțurarea sufletului său. Isbânda reputată aici este reală și definitivă“ (Cl. C. Rădulescu-Motru, Puterea sufletească, pag. 56).

Biruința sufletului asupra sa însăși, câștigată prin purificare, aduce implicit realizarea valorilor transcendente, pe care antichitatea le-a atins pe o scară redusă. Cauza? Pentru că ea n'a cunoscut lupta sufletului cu sine însuși și nici puterea sa educativă. „Lupta în înțeles creștin dispune la întărirea simțului de prevedere. Este luptă ale cărei rezultate se însiră în tot cursul vieții și chiar dincolo de mormânt. Lupta în înțelesul culturii antice este cu rezultate imediate, actuale. Puterea ei educativă este nulă“ (Cl. Id. ibid pag. 56).

În antiteză cu epoca antică, cine ar putea să conteste progresul epocii post-creștine? Recunoașterea lui este o justă apreciere a valorii absolute a Evangheliei, care a redat toată demnitatea sufletului uman, ca realitatea transcendentală. Ea a proclamat primatul sufletului în lume, ca izvor de infinite posibilități și l-a îndreptat educației spre multă grijă. Aceasta l-a dat ca ideal suprem desăvârșirea, după asemănarea Tatălui ceresc (Mt. 5, 48). Acesta este momentul revelator, sublim și unic, care a pus în mâna omului cheia formării personalității sale polivalente și a deschis orizonturi vaste culturii umane,

răscumpărând vremea. Cuvântul vostru să fie totdeauna plăcut, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia“¹; „Și să fiți totdeauna gata de răspuns oricui vă cere socoteală de nădejdea voastră, însă cu blândețe și cu frică“². De aceea el trebuie să sporească nu numai în virtute, ci și în cunoștința adevărului creștin³, pentru a sta tare în credință: „Punând toată sârguința, adăugați la credința voastră virtutea, iar la virtute cunoștința... Siliți-vă cu atât mai vârtos să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră, căci făcând acestea nu veți greși niciodată“⁴. Că fiecare creștin e dator să fie înarmat cu credință, adevăr și sfințenie, spre a fi luptător destoinic în lupta cu vicleanul, care lucrează și prin sectari, rezultă și mai lămurit din ipostaza de soldat, în care ni-l prezintă Sf. Scriptură; și anume: „Frații mei, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei lui. Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului, pentru că nu avem de luptat împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva puterilor, împotriva stăpânilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății din văzduhuri. Pentru aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să stați tari, săvârșind toate“. Stați deci tari, încingându-vă mijlocul cu adevărul și imbrăcându-vă cu platoșa dreptății, și încălțându-vă picioarele întru gătirea Evangheliei păcii, luând peste toate pavăza credinței, cu care veți putea stinge săgețile vicleanului cele aprinse, și coiful mântuirii, luați și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu“⁵. „Să fim treji, imbrăcându-ne cu platoșa credinței și a dragostei și cu coiful nădejzii de mântuire“⁶. Același sens se des-

prinde și din îndemnul: „Stați într'un duh, nevoindu-vă împreună într'un suflet pentru credința Evangheliei. Neînfricoșându-vă întru nimic de cei potrivnici...“¹; „Că nouă ni s'a dat pentru Hristos nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El, ducând aceeași luptă pe care ați văzut-o la mine și o auziți acum de mine“². Așa încât, și laicul stă sub imperativul paulin: „Luptă-te lupta cea bună a credinței“³.

Ostășia aceasta întru adevăr nu trebuie să se mărginească la apărare și atac, ci să treacă la „lupta cea bună“ prin excelență a redresării celor căzuți în rătăcire și a readucerii lor în staulul credinței celei adevărate. Drept aceea, fiecare creștin adevărat e dator să încerce cu toată stăruința convertirea semenului său din rătăcire, la calea cea bună, conținând această strădanie numai după epuizarea tuturor mijloacelor adecvate, între care Sf. Scriptură recomandă insistent:

a) *Mustrea frățescă*: „Și de-ți va greși fratele tău, mergi și-l mustră între tine și el singur... Iar de nu te va asculta, mai ia împreună cu tine încă unul sau doi, ca prin gura a doi sau trei martori să se statornicească orice cuvânt. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii și de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie fie ca un păgân și vameș“⁴; și mai pregnant: „Și pe unii șovăitori, muștrați-i, pe alții — smulgându-i din foc — mântuiți-i, de alții, însă, fie-vă milă cu frică, urând și cămașa mântuită de carnea lor“⁵.

b) *Indreptarea frățescă*: „Fraților... de va cădea un om în vreo greșeală, voi cei duhovnicești îndreptați pe unul ca acela cu duhul blândeței, luând seama la tine însuși, ca să nu caz și tu în ispită“;

c) *Povățuirea frățescă*: „Iar de nu ascultă cineva de cuvântul nostru prin scrisoare, pe acela să-l însemnați și să nu aveți amestec cu el, ca să se rușineze; și să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l povățuiți ca pe un frate“¹;

d) *Intărirea frățescă în credință*: „Priveghiați, stați tari în credință, imbrăcați-vă, întăriți-vă“², creștinul fiind chemat să fie nu numai el tare în credință, ci să întărească și pe cei slabi în ale credinței.

Toate aceste mijloace nu diferă în fond prea mult unele de altele, dar le-am categorisit pe fiecare în parte, pentru a reliefa cât mai mult esența specifică a metodei de luptă antisectară: *terapeutică spirituală care fintește spre o convingere durabilă și nicidecum constrângerea fizică!* Numai îmbinate, ele pot da metoda completă sau arma de luptă deplin corespunzătoare și eficace, pentru că în cazurile respective trebuie să îndreptăm certând, povățuind și întărind totodată. De aceea am putea numi metoda aceasta mai potrivit: *indreptarea frățescă* (correctio fraterna)³.

Indatorirea misionarului laic mai sus înfățișată, ancorează ideologic și în sensul adânc al parabolei samarineanului milostiv: *ideea responsabilității pentru soarta aproapelui și datorita milei*, precum și în acela al parabolei semănătorului: *cultivarea învățăturii Domnului și facerea ei cât mai rodnică prin înălțurarea picioarelor din calea lucrării ei*.

¹ Galateni 6, 1. Vezi și: Evrei 12, 12-14.

² II Tesaloniceni 3, 14-15.

³ I Corinteni 16, 13.

⁴ Cf. și *Roland Ludwig*: Von den Pflichten gegen den Nächsten. München (Max Huber) 1936, p. 49.

⁵ Luca 10, 25-37.

⁶ Matei 13, 3-23; Marcu 4, 3-20; Luca 8, 5-15.

(Va urma)

Armata este potirul cu speranțe și virtuți al neamului românesc.

¹ Coloseni 4, 5-6. ² I Petru 3, 15.

³ Vezi pe larg: II Petru 1, 5-10. ⁴ II Petru 1, 5 și 10.

⁵ Efeseni 6, 10-17. ⁶ I Tesal. 5, 8. Vezi și: I Petru 1, 13.

¹ Filip. 1, 27-28.

² Ibidem, 29-30.

³ I Timotei 6, 12.

⁴ Matei 18, 15-17. Cf. și Tit 3, 10.

⁵ Iuda 1, 22-23.

desfășurată într-o altă perspectivă de cercetare și experiență.

Primatul spiritului a adus un bogat patrimoniu de investigații și realizări ulterioare, nebănuite de cei antici și a pregătit progresul incontestabil de mai târziu. De acum, Evanghelia va urca, pe culmile Sale veșnic înscrise, pe cei mai aleși. Ea va ispăși fericit inimile, misterios închinată, spre contemplarea spiritului omenesc în măreția arderii sale.

Smulgând pe om din somnul naturii și din rânduiala celorlalte ființe cu care se socotea egal, Evanghelia i-a dat mai întâi o conștiință de sine, a valorii ei și a lui, prin care i-a ridicat în fața naturii neînsuflețite, ca în fața unei realități străine care-l este opusă, dar pe care are puterea să o cunoască și să o domine.

Omul a pornit întâi la luptă pentru cucerirea sa, lupta contra păcatului din sine, pentru desăvârșirea potențialităților ideale ale spiritului său. Pe acest drum Evanghelia i-a stimulat deosebit, pentru formarea caracterului moral și a personalității creatoare. Realizarea acestor perfecțiuni crează elitele spirituale ale umanității, singurele care fac mândria și respectul strădaniilor omenești, în ascensiunea inobilării.

Evanghelia a făcut și mai mult. Ea a proclamat egala valoare a fiecărui suflet: bogați sau săraci, nobili sau sclavi, căci toți sunt fiii aceluiși bun Părinte. Cu aceasta a chemat în arena vieții spirituale pe toțioamenii, să colaboreze la o ordine socială mai bună și la o operă culturală mai distinsă. Forțele morale latente ale maselor desmoștenite de soartă s'au dinamizat în vederea înfrățirii tuturor într-o mare familie creștină și a mântuirii fiecărui suflet, căci nu este în voia Celui de sus să piară vreunul, chiar dintre cei mici, ci să aibă viața de vecl. Acum lumina nu se mai poate ascunde sub obroc, ci se pune în sfeșnic să lumineze tuturor (Mt. 5, 15) Cel ce are unul, doi sau cinci talanți, se cade să muncească, să-l valorifice pentru salvarea sufletului său și semenului.

În verticală ca și în orizontală, Evanghelia a pus noul bază în problema culturii. Purificând atmosfera de superstiții și oroare de necunoscut, ea a sporit enorm puterea sufletului și capacitatea lui de muncă. Ea a introdus noul și prețioase forțe creatoare în cultură, recrutate din clasa de jos, acum încreștinată.

Astfel, Evanghelia a dat culturii o dinamică, un fond și infinite dimensiuni.

Cu tot dreptul spune dl C. Rădulescu-Motru că numai pe temelul Evangheliei mult democratice „a fost cu puțință dobândirea culturii de care se bucură popoarele europene astăzi. Prin aceea că a multiplicat centrele de energie (spirituală), a făcut să crească și energia totală a omenirii”. (Ibid. pag. 58.)

Design, antichitatea înragistrează o nobilă teudnță către cultură, dar armatura ei spirituală o face să stea în umbră față de profilul major al culturii creștine. Cauza? Ea nu aprecia valoarea întrinecă a omului și mai puțin a sufletului, a cărui origine sacră n'o cunoaște. Ea nu făcea nici o distincție între suflet și trup; între spirit și materie, de aici lipsa de metodă în știință, care a împiedecat progresul adus de Evangheliile (cf. Id. ibid. p. I, c. III. întreg) Sau, ea făcea o diferențiere cu totul eronată: subordnând sufletul trupului și urmărind un corp sănătos și frumos, mai presus decât un suflet curățit de păcate. Dealmintreni nici nu se putea, pentru că păcatul era socotit aici ca ceva filial omului, nu dat creatural al spiritului său.

Eroarea anticității mergea până acolo încât credea că numai elita societății are suflet. Vulgul, plebea, paria era socotită netrebnică, egală cu animalele, iar năzuințele ei către lumina culturii minții și a inimii erau inexistente.

Negarea omului ca valoare mergea așa de departe, încât dacă era înfirm, neputând depune o muncă pentru stat — și aceasta era totuși, individul o simplă verigă în lanț, — era aruncat de pe Taighet în prăpastie. Iar asupra copilului tatăl avea drept de viață și de moarte.

Câtă distanță de aici și până la re-

cunoașterea drepturilor omului: libertate, egalitate și fraternitate, care fac piatra fundamentală a culturii de azi, pentru care s'a vărsat atâta sânge în decursul veacurilor! Ele sunt un privilegiu al Evangheliei, care a ridicat pe om din besna întunericului și a decretat drepturile lui Dumnezeu asupra sufletului uman, pentru că a venit dela El și tot aici se va întoarce, orice luptă ar duce în viață.

Evanghelia a ridicat valoarea omului, prin Hristos, care a declarat război Ignoranței, întunericului și curselor Satanei, strigând: „Omul va trăi nu numai cu pâine, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. (Mt. 4, 4) Semnificația strigătelor este categorică și afirmă concepția spirituală a lui Iisus. Ea este de valoare perenică: Materia nu este totul ci numai o realitate secundară a cosmosului, inertă, inconștientă și moartă, — simplu fenomen sau instrument al spiritului. Acesta este totul: viața și esența ultimă a lumii, El conduce materia și dinamizează multiplele fenomene ale istoriei: politice sociale, economice, culturale, etc. El generează cultura, când se lansează în zărie de har și de binecuvântare ale cerului. Și tot el o degradează și o distruge, când este demonizat, — ca în vremile de acum.

Unul după altul milenii vor răsună de strigătul lui Hristos, că omul nu-i numai trup și mâncare, ci și spirit: „Ce va folosi omului dacă va câștiga lumea toată (prin știință materialistă, și-și va pierde sufletul? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36—37).

„Nu vă grijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, sau ce veți bea, sau cu ce vă veți îmbrăca. Au nu este sufletul vostru mai mare decât hrana și trupul decât haina?” (Mat. 6, 25). „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate acestea se vor adăuga vouă” (Mat. 6, 33). „Nu vă temeți de cei ce vă ucid trupul, iar sufletul nu poate să-l ucidă, ci mai degrabă temeți-vă de cei ce pot și trupul și sufletul să-l arunce în gheena focului” (Matei 10, 28).

Nr. 7269/941

Rezultatul unui indemn Părintesc

Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae a dat un călduros indemn C. preoțimi din protopopiatul Sibiu și un număr mai restrâns de preoți din protopopiatul Avrighi și Săliște, să facă apel către fiii credincioși ai bisericii noastre pentru a strânge daruri în natură și a-le duce ostașilor răniți adăpostiți în spitalul de răniți din edificiul modern al Școlii normale de băieți „Andrei Șaguna” din Sibiu. P. C. preoți s'au arătat plini de râvnă, iar credincioșii au înțeles pe deplin apelul.

În decurs de 6 săptămâni au fost colectate și predate răniților dela Școala normală de băieți următoarele daruri: 1280 bucăți cozonac, 72 Kg. pâine, 73 Kg. făină, 245 bucăți prăjituri, 857 bucăți ouă crude, 52 Kg. bănzeturi, 3.200 Kg. unt, 39.500 Kg. slănină, 20 Kg. marmeladă, 2.500 miere de stup, 1.500 Kg. lichior, 1 Kg. sirop, 393 litri lapte, 115 Kg. cartofi, 15 Kg. zarzavat, 3960 bucăți țigărețe. S'a mai colectat în bani suma de Lei 95.169, din care s'au cumpărat fructe: cireșe, caise și alte alimente în mai multe rânduri ostașilor răniți.

Iată lucruri care grăiesc dela sine. Tuturor dăruitorilor și ostenitorilor mulțumiri; Dumnezeu să răsplătească pe toți.

Sibiu, 16 August 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 7455/944

Notă

În legătură cu legea Nr. 390/944, pentru depunerea de rufărie necesară Armatei, C. noastră preoțime va respecta prevederile legii.

În comunele rurale depunerea rufelor se face la primăriile respective până la data de 1 Octomvrie 1944. (Art. 7 al. 2 și Art. 8).

Sibiu, la 14 August 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Așezământul Veturia I. Lapedatu și Căminul pentru intelectuali*

Așezământul este o fundațiune de sine stătătoare, cu patrimoniu propriu și inalienabil și cu scopuri culturale și filantropice bine definite.

A fost inițiat în 1933 de un grup de intelectuali din Sibiu, în frunte cu fostul director de pe atunci al Liceului, cari au adresat o călduroasă chemare către toți cei ce cunoscuseră, apreciaseră și în deosebi se împărtășiseră de binefacerile activității cultural-filantropice a celei ce fusese Veturia I. Lapedatu, — îndemnându-i să contribuie cu obolul lor la alcătuirea unui fond pentru ajutoarea elevilor beneficiari la „Masa Studenților”, instituțiune la care aceea, în amintirea căreia urma să se constituie fondul și al cărei nume avea să-l poarte, își închinase cei mai frumoși ani ai străduințelor sale de ocroitoare și îndrumătoare a tineretului școlar.

Dar, abia începută, acțiunea pentru alcătuirea fondului a fost trecută în grija d-lui Ion I. Lapedatu, care se decide pentru un așezământ cultural și filantropic de proporții mai mari și cu scopuri mai generale. Face an de an donațiuni mai însemnate, cari sporeau tot mai mult fondurile pentru proiectatul Așezământ.

În Septembrie 1938 fondurile atingeau Lei 5.720.000. Atunci se face Actul de Fundațiune, prin care se precizează: ajutorarea tineretului școlar și merite pentru neam, dar care nu au condițiunile materiale și sociale pentru a-și trăi bătrânețele potrivit meritelor lor. Pe seama acestora se prevede înființarea unui Cămin. Conducerea Așezământului este încredințată unei Epitropii fundaționale, iar Așezământul însuși este pus sub patronatul și controlul suprem al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu. Patrimoniul Așezământului a continuat să fie sporit cu donațiuni nouă ajungând, la sfârșitul anului trecut, la situația ce o înfățișăm mai jos. Patrimoniul acesta este format exclusiv din donațiunile făcute în cursul celor unsprezece ani trecuți de d-l Ion I. Lapedatu.

Situațiunea patrimonială a Așezământului era, la 31 Decembrie 1943, următoarea:

Depuneri la „Albina”, Sibiu. Lei 693.026.

Imobile. case de raport Brașov, str. Castelului 19, Lei 2.400.000; Brașov, Strada Regina Maria 8, Lei 1.850.000;

Titluri de stat: înzestrare 1943. Nom. 2.091.000, Reîntregire 1941 Nom. 1.000.000. Bonuri înzestrare 1940 Nom. 87.500.

Acțiuni de întreprinderi și bănci: 4350 buc. „Letea” a 460 = 2.001.000 2000 buc. „Sona metan” a 460 = 920.000 1000 buc. Banca Românească a 500 = 500.000 4000 buc. Banca „Albina” a 500 = 2.000.000 Total: Lei 12.271.000.

După cum se poate vedea, părțile constitutive ale averii fundaționale reprezintă în realitate valori cu mult mai mari decât cele cu cari sunt trecute în patrimoniul Așezământului. Astfel cele două case de raport dela Brașov, Str. Castelului 19, clădire nouă cu cinci apartamente și cea din Str. Regina Maria 810, clădire mai veche dar cu trei localuri de prăvălii și cu mai multe apartamente de locuit, valorează chiar și pentru împrejurări normale neasămănat mai mult decât cu cari figurează în averea patrimonială. La acțiuni valorile reale sunt cel puțin

* „Așezământul Veturia I. Lapedatu” este pus sub îngrijirea Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu. A luat ființă la 1935, și din donațiunile succesive ale dlui Ioan I. Lapedatu a ajuns azi la un însemnat patrimoniu de bunuri mobiliare și imobiliare. A alcătuit și un fond special pentru clădirea căminului pe seama intelectualilor bătrâni. Edificiul acestui cămin a fost terminat de roșu și pus sub coperiș în anul trecut. De prezent se lucrează la instalațiunile interne. Este o clădire mare, frumoasă, modernă cu două etaje și o mansardă, așezată în unul din cele mai frumoase cartiere ale Sibiului.

dublu ca cele cu care sunt înregistrate. Venitul net al averii fundaționale în anul trecut a fost de Lei 850.000.

Așezământul susține an de an un număr potrivit de elevi de liceu la „Masa Studenților”. Incepând din anul școlar 1933—34 și până astăzi, s'au dat cu totul 185 de ajutoare pentru beneficiari la această masă. Ajutoarele, acordate în acest interval de timp, se urcă la Lei 706.000.

În 1939 s'a pus bază, separat de patrimoniul Așezământului, unul fond pentru clădirea viitorului Cămin pentru intelectuali, numit Fondul Căminului. Fondul s'a constituit din contribuțiuni dela diferite instituțiuni, dela foștii beneficiari ai „Mesei Studenților” și dela prieteni și cunoscuți, cari păstrau amintirea activității binefăcătoare a d-nei Veturia I. Lapedatu. O sumă egală cu toate aceste contribuțiuni a adăugat din partea sa și d-l Ion I. Lapedatu la acest fond special. Gândul care a stat la temelia constituirii fondului, a fost și este ca, din mijloacele ce se vor aduna, să se poată construi clădirea Căminului și astfel cheltuielile să nu greveze patrimoniul Așezământului, patrimoniul destinat să rămână un izvor de venit pentru întreținerea viitorului Cămin.

Având acest fond special, în 1939 s'au cumpărat terenurile de construcție în unul din cele mai frumoase cartiere de vile ale Sibiului. S'au făcut planurile edificiului prin inginer-arhitect E. Stenzel și s'a procurat o parte însemnată din materialul de construcție. În anul trecut s'au început lucrările de zidire și clădirea a fost pusă sub acoperiș. Este o clădire de proporții mai mari cu o față de 34 m. cu subsol locuibil, cu parter pentru sălile de administrație, de recepție, de bibliotecă și de mese; cu două etaje pentru locuințele viitorilor beneficiari și cu o mansardă pentru personalul de conducere. Pentru anul acesta s'au angajat și se execută lucrările de instalațiuni interioare (canal, apeduct, calorifer, electricitate și gaz metan), cele de tâmplărie și de tencuie. Va fi, după toate semnele, un Cămin corespunzător cerințelor vremii, cu o atmosferă de intelectualitate, în care cei adăpostiți să găsească căldura și lumina sufletescă, datorită lor de recunoștință obștească.

Situațiunea fondului Căminului la sfârșitul anului trecut era următoarea:

La Activ: Depuneri Lei 37.897, Terenurile de construcție Lei 792.665, Clădirea din roșu a Căminului Lei 11.399.121 Materiale de construcție Lei 1.279.824. Total Lei 13.509.507

La Pasiv: Fondul Căminului Lei 10.960.772 Imprumuturi Lei 2.548.735, Total Lei 13.509.507.

Ne dăm seama că greutatea sunt mai mari decât s'ar putea crede. Dorim ca bunul Dumnezeu să ajute celor ce ostenesc în realizarea acestei frumoase și la noi, la Români, unica înfăptuire de acest fel.

E. V.

Demn urmaș al vechilor slujitori ai Bisericii. P. S. Sa Valeriu Moglan Botoșăneanu, vicarul Mitropoliei Moldovei și Sucevei, a fost citat ca exemplu pe Națiune. Vrednicul vicar a rămas la postul său, slujind în catedrala mitropolitană din Iași pe tot timpul bombardamentului dușman și aducând sprijin și mângâiere credincioșilor din greu lovită capitală a Moldovei.

Preoți vrednici. În orașul Fulda, al Germaniei, preoții au hotărât să fie ținută o Carte de aur, unde sânt trecute numele preoților, cari au primit, în acest război, decorațiuni însemnate pentru fapte de vrednicie. Până acum au fost trecuți în cartea de aur 6000 de preoți, — ceea ce dovedește că preoțimea din Germania a răspuns strălucit cerințelor vremii actuale.

Notificare oficială

despre primirea în școala de cântăreți bisericești
„D. Cunțan” din Sibiu

Școala ortodoxă română de cântăreți bisericești „Dimitrie Cunțan” din Sibiu, întemeiată în anul 1927, sub grija Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, are menirea să crească, pe seama sfintei noastre Biserici, cântăreți pricepuți, conducători de coruri sătești și credincioși luminați.

În afară de cântarea bisericească cea adevărată, elevii acestei școli primesc o educație religioasă-morală cât mai îngrijită cu putință și au prilej să se inițieze și în câte o deprindere practică folositoare pentru toată viața lor. Programul școlii prevede cursuri de albinărit, pomărit, legumărie, agricultură rațională, etc.

Cu începerea noului an școlar, Școala de cântăreți bisericești din Sibiu se recomandă din nou celor mai aleși fii ai drept-credinciosului nostru popor și cu deosebire aceloră dintre ei, cari urmăresc să-și creeze o carieră liniștită, o viață frumoasă și pusă în slujba preamării lui Dumnezeu prin cântarea bisericească.

Tinerii, cari doresc să fie primiți în această școală pentru anul școlar 1944/45, își vor înainta, până la 15 Septembrie 1944, cererile lor pe adresa: «*Direcțiunii Școlii de cântăreți bisericești „D. Cunțan” în Sibiu*», însoțindu-le de următoarele acte:

1. Carte de botez,
2. Certificat de naștere,
3. Certificat școlar (cel puțin patru clase primare),
4. Certificat de bună purtare dela parohul local,
5. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și că nu are defecte corporale.

6. *Dovadă despre munca de război.*
În această școală se primesc numai fiii ai Bisericii noastre, având vârsta de 15 ani împliniți. În ziua de 3 Octombrie se va ține examenul de admitere, care va consta din probe orale asupra materiei din școala primară și supraprimară. Tot în 2 Octombrie 1944 se vor ține și examenele de corigență. Cursurile vor începe regulat în ziua de 3 Octombrie 1944.

Elevii primiți vor aduce cu sine următoarele: două schimburi, haine de pat (străjuc, saltea, pătură sau plapomă, perină, cuvertură albă pe pat, două ștergere cel puțin, etc.), cuțit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai. Tacămurile trec în proprietatea școlii. Fiecare elev va aduce cu sine și o pereche de pantofi simpli de casă, spre a-și cruța încălțăminte.

Uniforma școlii este costumul național românesc.

Toți elevii sunt interni. Taxa de întreținere este de Lei 44.000 pentru întreg anul școlar și se va achita în trei rate și anume: Lei 15.000 la înscriere, Lei 15.000 la mare al școlii bisericești de toate gradele și categoriile, în aceste vremuri de lupte vii pentru Neam și pentru Lege. Biserica are lipsă de fii treji și luminați, cari pot fi atât de minunat pregătiți pentru lupta întoarcerea din vacanța Crăciunului și Lei 14.000 la Paști.

Fiecare elev va mai achita la înscriere următoarele taxe: 600 Lei pentru baie, 800 Lei pentru spălat, 400 Lei pentru stricăciuni, 150 Lei pentru bibliotecă, 50 Lei taxă de certificat. Total 2000 Lei.

Având în vedere împrejurările vieții de azi, Direcțiunea școlii își rezervă dreptul de a mări sau micșora această taxă, după cum vor fi prețurile pieții.

Cursurile durează doi ani de teorie și un an de practică.

După absolvirea școlii se eliberează Diploma de cântăreț bisericesc. Pe baza acestui diplome cântăreții bisericești vor fi retribuiți din bugetul statului cu un salariu lunar fix. Această măsură s'a pus în aplicare încă din 1 Aprilie 1937 și astăzi sunt retribuiți lunar toți absolvenții școlii. Pe lângă aceasta, cântăreții vor avea uzufructul sesiunii cantonale, obținută din reforma agrară.

Onorata Preoțime e poftită a citi această Notificare credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Duminici consecutive și a îndemna părinții cu fii buni să și-i trimită la Școala de cântăreți bisericești.

Pe lângă aceasta mai dispunem Oficiilor parohiale spre știre și strictă conformare următoarele:

a) Cântăreții cari angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din Sibiu, până la introducerea acestora în statele cu salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu lunar potrivit, conform hotărârii Adunării eparhiale din 1933 emisă de Noi cu Nr. 6621/933.

b) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți din Sibiu să fie angajați pe lângă cei bătrâni calificați din parohiile noastre, Consiliul parohial având obligația să le asigure jumătate din uzufructul sesiunii cantonale.

c) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți angajați în parohii cu cântăreți necalificați să se bucure de dreptul de a ocupa strana dreaptă, având consiliul parohial îndatorirea a le asigura două treimi din sesiune și din toate venitele cantonale.

Posturile de cântăreți bisericești devenite vacante nu se vor mai putea întregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre cari dispun de mijloace materiale, întru cât vor avea tineri săraci dar dornici de a ajunge cântăreți bisericești, sunt poftite a vota pe seama acestora taxele de întreținere la școală.

În sfârșit, apelăm la iubita noastră preoțime și la bunul nostru popor ca să cugete adânc și să înțeleagă rostul cel cea mare și în Școala noastră de cântăreți bisericești dela Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 25 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Sfințirea Bisericii ort. rom. din Vorumloc, protopopiatul Mediaș

Credincioșii ortodocși (români) din parohia Vorumloc de sub păstoriarea părintelui Ieronim Morariu, au trăit Duminică 6 Aug. a. c. clipe de adâncă reculegere sufletească, prilejuate de actul solemn al sfințirii bisericii de acolo renovate.

Cheltuielile, împreunate cu renovarea au fost suportate de Direcțiunea generală P. T. T. din București, de sub conducerea Dlui General Teodorescu, căruia se cuvine laudă și mulțumire pentru această faptă creștinească.

Pentru săvârșirea actului de sfințire a bisericii P. S. Episcop Vasile al Maramureșului, însoțit de: P. C. S. Dr. And. Găleu, consilier arhiep. Preot Gheorghe Secaș, consilier arhiepiscopesc, Ioan Circov, arhidiacon, Simion Macarie, diacon și Nicolae Stoican, diacon, dela Episcopia Maramureșului.

La ora 6 d. m. Sâmbătă în biserică arhiplină de credincioși în majoritate funcționari dela P. T. T. din București evacuați în această comună, P. S. Sa înconjurat de soborul preoților a slujit vecernia, litia și utrenia. Duminică la ora 9 s'a început slujba sfințirii bisericii de către P. S. S. Dr. V. Stan, încojurat fiind de preoți.

În cadrul sfintei slujbe s'a făcut sfințirea propriu zisă cu procesiune în jurul sf. biserici și cu așezarea în sf. Altar a sfintelor moaște în cinstea sf. Arhangheli Mihail și Gavril, precum și Hrisovul de sfințire.

După terminarea mișcătoarei slujbe a sfințirii Prea Sfinția Sa a rostit o prea frumoasă predică care a pă-

truns sufletele credincioșilor din sf. biserică.

S'a început apoi sf. Liturghie.

La priceasnă a predicat admirabil părăltele Gh. Secaș.

La sfârșit a luat cuvântul Părintele I. Morariu, parohul locului, care a mulțumit P. S. Vasile pentru dragostea arătată acestei parohii, venind să sfințească locul de închinare. A mulțumit Dlui General Teodorescu, Directorul P. T. T.-ului din București și tuturor funcționarilor cari au contribuit la această serbare. — Pr. Miron Maler.

Conferințe preoțești. — Sub conducerea P. C. par. administrator protopopesc, Dr. Nicolae Stinghe, preoțimea din protopopiatul Brașovului s'a adunat la Budila în conferință obișnuită. Serviciul religios s'a săvârșit în biserică nouă, în prezența locuitorilor din comună și din satele vecine, veniți în mare număr. S'a cerut la acest prilej, în sfânta biserică, ajutorul Celui de sus pentru țară și oștire. — Au rostit cuvântări, inspirate de vremurile prin care trecem, preoții: Dr. N. Stinghe, președintele conferinței, Gh. Șerbu, I. Comșa, Iuliu Ișă, consilierul Nonea dela Iași și V. Coman. S'a discutat problema: Cum poate contribui preoțimea la dezvoltarea sentimentului național. Preotul Gh. Grovu a dezvoltat subiectul: Preotul și problema socială. Părintele Stinghe a indicat, în linii generale, îndatoririle preoțimii, după luminoasele îndrumări date de Înaltul Ierarh a Ardealului. Terminată conferința, preoțimea a vizitat noua biserică din Budila, ctitoria părintelui Iordan Curcubătă, care, prin munca și darul său de 500 de mil de lei, și-a dobândit dragostea și respectul credincioșilor.

INFORMAȚIUNI

Contribuția minimală, la Imprumulul Apărării Naționale din 1944, se poate face până la data de 31 August 1944. După această dată, contribuția minimală neachitată se schimbă în impozit, iar contribuabilii respectivi nu vor mai primi titluri de-ale Imprumulului menționat.

Contribuire pentru armată. Prin Decret-Lege locuitorii majori ai țării, bărbați, sânt îndatorați a contribui, pentru completarea rufăriei necesare ostașilor și premilitarilor, — dela fiecare cetățean, — cel puțin: o cămașă, o pereche de indispensabil și de ciorapi. Scutiți sânt bărbații cu mai mult de patru copii, refugiații, sinistrații și, firește, cei lipsiți cu totul de avere. Primirea rufelor în Sibiu se face la *Chestura poliției*, camera Nr. 20, zilnic între ora 7.30 și 10, precum și între ora 17 și 20, în răstimpul din August până la 1 Octombrie 1944.

Rezultat. Ministerul Justiției a întreprins o anchetă informativă în chestiunea *Statutelor de împăciuire*, din noua lege de organizare judecătorească, întocmită de dl ministru I. C. Marinescu și aplicată la 1 Noiembrie 1943. S'a constatat, că în 44, circumscripții tribunale, în șase luni de activitate, Statutele de împăciuire au avut de cercetat 113.275 de cauze. Dintre acestea, în 95.932, cauze părțile s'au împăcat, astfel organelor judecătorești li s'a înaintat spre dezbateră numai 17.843 cauze. Rezultatul activității Statutelor este, prin urmare, destul de îmbucurător: Legea, bine aplicată, aduce folos învederat.

Începând dela 16 August 1944, în întreaga noastră țară pânea se vinde liber în comerț, la preț fixat de autorități. Se fabrică două feluri de pâine din făină de grâu: pâne populară și pâne albă, — și se vând fără cartelă.

STIRI LOCALE

În biserică catedrală din Sibiu:

Duminică în 20 August 1944, servesc: Cons. stavr: Dr. Andrei Gălea, Aurel Nanu și prot. Mihail Neșgu; diaconii: Anatolie Scuriu și Simion Macarie. *Predică: cons. Aurel Nanu.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Pr. Dr. Corneliu Sârbu, dela parohia Sibiu-Treistejari. —

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Richișul, din protopopiatul Târnava-Mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Beneficiile sunt:

1. Salariu dela Stat,
2. Casă parohială,
3. Sesiune parohială 14 jugăre și 1120 st. □, arătură și fânaș.
4. Stola uzitată în protopopiat.
5. Șase (6) stânjini lemne de foc. Fasonatul și transportul privește pe preot.

Cererile de concurs se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 25 Iulie 1944

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 999/1944

[46] 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III (treia) Arpașul de jos, din protopopiatul Avrig, se publică prin această concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Salariul dela Stat.
2. Jumătate din chiria pentru locuința parohului.
3. Sesiunea parohială 5 jug. și 1200 st. □ arător
4. Folișințe unui intravilan de 400 stânjini □.
5. Stola obișnuită.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele prescise de regulamentul parohial și de încuviințarea de candidare exoperată dela I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc din Avrig, iar concurenții, cu prealabila încuviințare a subsemnatului, se vor prezenta în parohie într-o zi de Duminică sau sârbătoare spre a slui în biserică, a predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Avrig, 20 Iulie 1944.

Oficiul protopopesc al Avrigului în înțelegere cu consiliul parohial din Arpașul de jos.

Pr. A. Radu
adm. protopopesc

Nr. 241/1944

[47] 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III (treia) Iacobeni, protopopiatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariu dela Stat.
2. Nefiind casă parohială, preotul va putea locui provizor în fosta locuință a directorului școlii noastre confesionale cu 3 încăperi, — azi casă culturală.
3. Sesiune parohială 4 jugăre arător și fânaș.
4. De fiecare familie cu stare 20 litri porumb sfărmit, pâlnașii vor da 10 litri.
5. Stola uzitată în protopopiat.
6. Lemne de foc, 3 stânjini aduse în curte.

Concurenții își vor trimite în termen petițiile, însoțite de actele prevăzute în regulamentul pentru parohii (botez, studii, activitate) și de încuviințarea de candidare exoperată dela I. P. Sf. Mitropolit, Oficiului protopopesc ortodox român din Sighișoara, și cu încuviințarea subsemnatului se vor prezenta și în parohie într-o Duminică sau sârbătoare spre a slui și a predica și a fi cunoscuți de credincioși.

Sighișoara, la 27 Iulie 1944.

Oficiul protopopesc ortodox român din Sighișoara în înțelegere cu consiliul parohial din Iacobeni.

Emilian Stoica
protopop